TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. kovo 5 d.*

Byloje C-222/07

dėl *Tribunal Supremo* (Ispanija) 2007 m. balandžio 18 d. Nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2007 m. gegužės 3 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

prieš

Administración General del Estado,

dalyvaujant

Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales,

* Proceso kalba: ispanų.

Radiotelevisión Española (RTVE),

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda),

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans (pranešėjas), teisėjai J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris ir L. Bay Larsen,

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. liepos 3 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)*, atstovaujamos *abogado* S. Muñoz Machado ir M. Cornejo Barranco,

— *Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales*, atstovaujamos *abogados* A. Albaladejo ir E. Klimt bei *procurador* A. Blanco Fernández,

— *Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda)*, atstovaujamos abogados J. Suárez Lozano ir M. Benzal Medina,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos N. Díaz Abad,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pochet, padedamos advokatų A. Berenboom ir A. Joachimowicz,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos E.-M. Mamouna ir O. Patsopoulou,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir A.-L. During,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* F. Arena,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos P. T. Kozek,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos E. Montaguti bei R. Vidal Puig ir T. Scharf,

— ELPA Priežiūros institucijos, atstovaujamos B. Alterskjær ir L. Young,

susipažinęs su 2008 m. rugsėjo 4 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl EB 12 ir 87 straipsnių ir 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvos 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 224), iš dalies pakeistos 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, p. 60; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 321, toliau – direktyva), 3 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Union de Televisiones Comerciales Asociadas* (toliau – UTECA) pareikštą skundą dėl Karaliaus dekreto, kuriuo televizijos transliuotojui nustatyta pareiga, pirma, 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti

finansuoti Europos pilnametražius ir trumpametražius kino ir televizijos filmus ir, antra, 60 % šio finansavimo skirti filmams bet kuria oficialiąja Ispanijos Karalystės kalba kurti.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 89/552 26 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„<…> turi būti sudarytos sąlygos aktyvios konkrečios kalbos vartojimo politikos vykdymui, valstybės narės gali nevaržomai nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles, visų pirma remdamosi kalbos kriterijais, jei tos taisyklės neprieštarauja Bendrijos teisės aktams, ir ypač tais atvejais, kai jos netaikytinos kitoje valstybėje narėje sukurtų programų retransliavimui.“

4 Remiantis Direktyvos 97/36 7 konstatuojamąja dalimi:

„<…> kiekviena įstatyminė struktūra, susijusi su naujomis audiovizualinėmis paslaugomis, turi būti suderinama su pirminiu šios direktyvos tikslu sukurti teisinę laisvo paslaugų judėjimo struktūrą.“

5 Direktyvos 97/36 44 konstatuojamojoje dalyje sakoma:

„<…> valstybės narės šios direktyvos reguliuojamoje srityje ir toliau gali nustatyti jų jurisdikcijai priklausantiems transliuotojams išsamesnes ir griežtesnes taisykles, įskaitant, be kita ko, taisykles, susijusias su kalbos politikos tikslų siekimu <…>.“

6 Pagal Direktyvos 97/36 45 konstatuojamąją dalį:

„<…> tikslą remti Europos audiovizualinių priemonių gamybą valstybėse narėse galima įgyvendinti jų transliavimo paslaugų organizacijos struktūroje, be kita ko, nustatant, jog kai kurioms transliuotojų organizacijoms bus pavesta atsižvelgti į visuomenės interesus, įskaitant ir įsipareigojimą ženkliai prisidėti prie investicijų į Europos kūrinių kūrimą.“

7 Direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės nepraranda teisės reikalauti, kad jų jurisdikcijai priklausantys televizijos transliuotojai šios direktyvos reguliuojamose srityse laikytųsi išsamesnių ar griežtesnių taisyklių.“

8 Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje sakoma:

„Valstybės narės, jei įmanoma ir taikydamos atitinkamas priemones, užtikrina, kad vykdydami 6 straipsnio reikalavimus transliuotojai Europos kūriniams paliktų didesnę savo programų transliavimui skirto laiko dalį, išskyrus laiką žinių, sporto, žaidimų, reklamos programoms, teleteksto paslaugoms ir teleparduotuvei. Atsižvelgiant į transliuotojų tikslus savo žiūrovams teikti informacinio, švietimo, kultūrinio ir pramoginio pobūdžio programas, ši laiko dalis turi būti didinama palaipsniui ir vadovaujantis tinkamais kriterijais.“

9 Pagal direktyvos 5 straipsnį:

„Tais atvejais, kai galima, ir panaudodamos tinkamas priemones valstybės narės garantuoja, kad transliuotojai ne mažiau kaip 10 % savo programų laiko skirtų Europos kūriniams, sukurtiems nuo transliuotojų nepriklausančių kūrėjų, išskyrus žinioms, sporto renginiams, žaidimams, reklamai, teleteksto paslaugoms ir teleparduotuvei skirtą laiką arba valstybės narės nuožiūra ne mažiau kaip 10 % savo programų biudžeto. Tokių laiko paskirstymo proporcijų reikia siekti palaipsniui, nustačius tinkamus kriterijus ir atsižvelgiant į tai, kad transliuotojai turi įsipareigojimus savo žiūrovams teikti informacinio, švietimo, kultūrinio ir pramoginio pobūdžio programas; jų reikia siekti skiriant tinkamą dalį dabartiniams kūriniams, t. y. kūriniams, kurie yra transliuojami penkerius metus nuo jų sukūrimo.“

Nacionalinės teisės aktai

10 2004 m. liepos 9 d. Karaliaus dekretu Nr. 1652/2004, kuriuo patvirtintas nutarimas, nustatantis privalomas investicijas išankstiniam Europos ir Ispanijos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui (Real decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles, BOE, Nr. 174, 2004 m. liepos 20 d., p. 26264), iš dalies įgyvendinami Ispanijos teisės aktai televizijos ir kino srityje. Šie teisės aktai yra 1994 m. liepos 12 d. Įstatymas Nr. 25/1994, kuriuo į Ispanijos teisės sistemą perkeliama Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva, BOE, Nr. 166, 1994 m. liepos 13 d., p. 22342), iš dalies pakeistas 1999 m. birželio 7 d. Įstatymu Nr. 22/1999 (BOE, Nr. 136, 1999 m. birželio 8 d.), vėliau – antra papildoma nuostata, priimta 2001 m. liepos 9 d. Įstatymu Nr. 15/2001 dėl kino ir audiovizualinio sektoriaus vystymo ir plėtros (Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual, BOE, Nr. 164, 2001 m. liepos 10 d., p. 24904).

11 Pagal Įstatymo Nr. 25/1994, iš dalies pakeisto Įstatymu Nr. 22/1999, 5 straipsnio 1 dalį:

„1. Televizijos transliuotojai bent 51 % savo metinio eterio laiko turi skirti Europos audiovizualiniams kūriniams.

Įgyvendindami šią pareigą, kiekvienais metais mažiausiai 5 % ankstesnių metų pajamų, remiantis apskaitos duomenimis, jie skiria Europos pilnametražiams kino ir televizijos filmams finansuoti.“

12 Įstatymo Nr. 15/2001 antra papildoma nuostata padarytais pakeitimais minėto įstatymo 5 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa suformuluota taip:

„Televizijos transliuotojai, atsakingi už savo laidų tinklelio sudarymą, kurių programose numatyti šiuolaikiniai, t. y. ne senesni nei sukurti prieš septynerius metus, pilnametražiai kino filmai, mažiausiai 5 % ankstesnių metų pajamų, remiantis apskaitos duomenimis, turi skirti Europos trumpametražiams ir pilnametražiams kino ir televizijos filmams, įskaitant ir numatytus Įstatymo dėl kino ir audiovizualinio sektoriaus vystymo ir plėtros 5 straipsnio 1 dalyje, finansuoti. 60 % šio finansavimo skiriama kūriniams, sukurtiems bet kuria oficialiąja Ispanijos kalba.

Šios nuostatos prasme televizijos filmais laikomi audiovizualiniai kūriniai, panašūs į pilnametražius kino filmus t. y. ne trumpesni kaip 60 minučių vientisi kūriniai su atomazga, bet išsiskiriantys tuo, kad jie komerciškai neplatinami kino salėse. Veiklos pajamomis laikomos audito patikrintose veiklos ataskaitose nurodytos iš programos rodymo ir televizijos kanalo ar kanalų eksploatavimo gautos pajamos, dėl kurių kyla pareiga.

Vyriausybė, išklausiusi visų suinteresuotųjų sektorių atstovų nuomonę, gali nutarimu nustatyti, kokią trukmę turi atitikti audiovizualinis kūrinys, kad jį būtų galima laikyti televizijos filmu.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 UTECA pateikė administracinį skundą dėl Karaliaus dekreto Nr. 1652/2004 *Tribunal Supremo*. Jame ji prašė pripažinti šį Karaliaus dekretą ir įstatymines nuostatas, kuriomis jis grindžiamas, pripažinti netaikytinomis, tvirtindama, kad jais pažeidžiamos ne tik tam tikros Ispanijos konstitucijos, bet ir Bendrijos teisės nuostatos.

14 UTECA reikalavimams paprieštaravo *Administración General del Estado* (Bendroji valstybės administracija), *Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles* (Ispanijos audiovizualinių kūrinių gamintojų asociacijų federacija) ir *Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales* (Audiovizualinių kūrinių gamintojų teisių valdymo įstaiga), kurios įstojo į bylą, kad apgintų ginčijamų nuostatų teisėtumą.

15 *Tribunal Supremo* kilo abejonių dėl to, pirma, kokios yra valstybių narių teisės nustatyti griežtesnes normas direktyvos reglamentuojamose srityse, visų pirma remiantis jos 3 straipsnio 1 dalimi, ir, antra, dėl pareigos 60 % šio finansavimo skirti filmams bet kuria oficialiąja Ispanijos Karalystės kalba atitikties EB 12 ir 87 straipsniams, todėl jis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar <…> direktyvos <….> 3 straipsnis valstybėms narėms leidžia televizijos transliuotojams nustatyti pareigą dalį savo veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar šiai direktyvai ir EB 12 straipsniui, nagrinėjamam kartu su kitomis jame nurodytomis konkrečiomis nuostatomis, nepriešstarauja nacionalinė norma, kuri kartu su jau nurodyta išankstinio finansavimo pareiga 60 % šio privalomo finansavimo reikalauja skirti kūriniams ispanų kalba?

3. Ar nacionaline norma televizijos transliuotojams nustatyta pareiga pajamų dalį skirti išankstiniam kino filmų finansavimui ir 60 % – konkrečiai kūriniams ispanų kalba, kuriuos daugiausia kuria Ispanijos kino pramonė, laikytina šiam sektoriui suteikta valstybės pagalba EB 87 straipsnio prasme?“

Dėl pirmojo ir antrojo klausimų

16 Pirmuoju ir antruoju prejudiciniais klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyva, būtent jos 3 straipsnis, ir EB 12 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % turi būti skirta filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba.

17 Visų pirma reikia pripažinti, kad direktyvoje nėra jokios nuostatos, reglamentuojančios klausimą, kiek valstybė narė gali įpareigoti televizijos transliuotojus dalį ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų arba filmų kuria nors tos valstybės narės oficialiąja kalba finansavimui. Konkrečiau kalbant, direktyvos 4 ir 5 straipsniuose apie tokį atvejį nekalbama.

18 Pagal direktyvos 3 straipsnio 1 dalį valstybės narės turi teisę, kalbant apie jų jurisdikcijai priklausančius televizijos programų transliuotojus, šios direktyvos reguliuojamose srityse nustatyti išsamesnes ar griežtesnes taisykles. Vis dėlto įgyvendindamos tokią teisę jos privalo laikytis EB sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių (šiuo klausimu žr. 1999 m. spalio 28 d. Sprendimo *ARD*, C-6/98, Rink. p. I-7599, 49 punktą ir 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Corporación Dermoestética*, C-500/06, Rink. p. I-5785, 31 punktą).

19 Galiausiai reikia priminti, kad direktyva iki galo nesuderina jos apimamą sritį reglamentuojančių taisyklių, o nustato minimalius reikalavimus iš Europos Bendrijos transliuojamoms laidoms, kurias galima priimti Bendrijos valstybėse narėse (šiuo klausimu žr. 1995 m. vasario 9 d. Sprendimo *Leclerc-Siplec*, C-412/93, Rink. p. I-179, 29 ir 44 punktus ir 1997 m. liepos 9 d. Sprendimo *De Agostini et TV-Shop*, C-34/95–C-36/95, Rink. p. I-3843, 3 punktą).

20 Iš to matyti, kad, nepaisant to, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė patenka į direktyvos reglamentuojamą sritį, valstybės narės iš esmės išlaiko teisę priimti tokias priemones su sąlyga, kad jos laikosi Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių.

21 Tokiomis aplinkybėmis reikia išnagrinėti, ar tokia priemone laikomasi šių pagrindinių laisvių.

22 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamą valstybės narės priimtą priemonę, kiek ji įpareigoja televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, Teisingumo Teismui pateiktoje bylos medžiagoje nėra jokių duomenų, dėl kurių taikant šią priemonę būtų ribojama viena iš Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių.

23 Be to, reikia pažymėti, kad kartu nagrinėjant Direktyvos 97/36 7 ir 45 konstatuojamąsias dalis matyti, jog pagrindinis šios direktyvos tikslas yra įtvirtinti teisinį laisvo paslaugų judėjimo pagrindą, paminint, be kita ko, tikslą remti „Europos audiovizualinių priemonių gamybą“, kurį galima pasiekti nustatant „įsipareigojimą ženkliai prisidėti prie investicijų į Europos kūrinių kūrimą“.

24 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamą priemonę, kiek ji susijusi su pareiga filmams viena iš atitinkamos valstybės narės oficialiųjų kalbų skirti 60 % iš 5 % veiklos pajamų, skiriamų išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui, pažymėtina, kad tokia priemonė, kaip pabrėžė generalinė advokatė savo išvados 78–87 punktuose, yra kelių pagrindinių laisvių apribojimas, t. y. laisvės teikti paslaugas, įsisteigimo laisvės, laisvo kapitalo judėjimo ir darbuotojų judėjimo laisvės apribojimas.

25 Vis dėlto toks Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių apribojimas gali būti pateisinamas, kai jis atitinka privalomuosius bendrojo intereso pagrindus bei yra tinkamas garantuoti, jog bus įgyvendintas juo siekiamas tikslas, ir neviršija to, kas būtina tam tikslui pasiekti (2007 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *United Pan-Europe Communications Belgium ir kt.*, C-250/06, Rink. p. I-11135, 39 punktas ir minėta teismo praktika).

26 Ispanijos vyriausybės nuomone, pagrindinėje byloje nagrinėjamą priemonę pagrindžia kultūrinės priežastys apsaugoti Ispanijos daugiakalbystę.

27 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, jog privalomas bendrojo intereso pagrindas yra valstybės narės siekiamas tikslas apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias šios valstybės narės oficialiąsias kalbas (šiuo klausimu žr. 1989 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Groener*, C-379/87, Rink. p. 3967, 19 punktą ir minėto sprendimo *United Pan-Europe Communications Belgium ir kt.* 43 punktą).

28 Kaip savo išvados 91 punkte pažymėjo generalinė advokatė, tokį tikslą teisėtu taip pat pripažino Bendrijos teisės aktų leidėjas, kaip matyti iš Direktyvos 89/552 26 konstatuojamosios dalies ir Direktyvos 97/36 44 konstatuojamosios dalies.

29 Panašu, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, nustatanti pareigą investuoti į kino ir televizijos filmus bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, atrodo tinkama tokiam tikslui įgyvendinti.

30 Lygiai taip pat neatrodo, kad pagrindinės bylos aplinkybėmis tokia priemonė viršytų tai, kas būtina pasiekti tą tikslą.

31 Iš tikrųjų pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemone, kuri įpareigoja televizijos transliuotojus filmams viena iš atitinkamos valstybės narės oficialiųjų kalbų skirti 60 % iš 5 % veiklos pajamų, skiriamų išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui, realiai reikalaujama tik 3 % šių transliuotojų veiklos pajamų. Teisingumo Teismui pateiktoje bylos medžiagoje nėra jokio dokumento, dėl kurio būtų galima daryti išvadą, kad toks procentas būtų neproporcingas, palyginti su siekiamu tikslu.

32 Be to, priešingai, nei tvirtina Europos Bendrijų Komisija, pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė neviršija ir to, kas yra būtina tikslui pasiekti, vien dėl to, kad joje nenumatyti kriterijai, kuriais remiantis būtų galima klasifikuoti nagrinėjamus kūrinius kaip „kultūros produktus“.

33 Iš tiesų, kadangi kalba ir kultūra yra neatskiriamos viena nuo kitos, o tai būtent primenama 2005 m. spalio 20 d. Paryžiuje vykusioje Unesco Generalinėje konferencijoje priimtoje Konvencijoje dėl kultūrų raiškos įvairovės apsaugos ir skatinimo sudarymo, Bendrijos vardu patvirtintoje 2006 m. gegužės 18 d. Tarybos sprendimu 2006/515/EB (OL L 201, p. 15), kurios preambulės keturioliktoje pastraipoje sakoma, kad „kalbų įvairovė yra svarbi kultūrų įvairovės dalis“, negalima tvirtinti, kad valstybės narės siekiamą tikslą apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias savo oficialiąsias kalbas turi būtinai lydėti kiti kultūriniai kriterijai, kad ši valstybė galėtų pateisinti vienos iš Sutartimi garantuojamų pagrindinių laisvių apribojimą. Be to, Komisija šiame procese negalėjo nurodyti, kokie konkrečiai turėtų būti šie kriterijai.

34 Taigi pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė neviršija to, kas būtina tikslui pasiekti, vien dėl to, kad atitinkamos pagalbos gavėjos yra daugiausia šioje valstybėje narėje įsteigtos kino studijos.

35 Iš tikrųjų, kaip savo išvados 110 punkte pažymėjo generalinė advokatė, kriterijus, į kurį atsižvelgta priimant tokią priemonę, yra kalbos kriterijus.

36 Tai, kad toks kriterijus gali būti nauda kino studijoms, dirbančioms nurodyta kalba ir dėl šios priežasties realiai daugiausia įsteigtoms toje valstybėje narėje, kurios oficialioji kalba yra būtent ši kalba, atrodo neatsiejama nuo siekiamo tikslo. Tokia padėtis savaime negali įrodyti pagrindinėje byloje nagrinėjamos priemonės neproporcingumo, priešingu atveju prasmės netektų tam tikros valstybės narės siekiamo tikslo apsaugoti ir plėtoti vieną ar kelias šios valstybės narės oficialiąsias kalbas pripažinimas privalomu bendrojo intereso pagrindu.

37 Galiausiai, kalbant apie EB 12 straipsnį, kurį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat prašo išaiškinti ir kuris įtvirtina bendrąjį nediskriminavimo dėl pilietybės principą, reikia priminti, kad ši nuostata savarankiškai taikoma tik Bendrijos teisės reglamentuojamose situacijose, kurioms Sutartis nenumato konkrečių nediskriminavimo taisyklių (2007 m. sausio 11 d. Sprendimo *Lyyski*, C-40/05, Rink. p. I-99, 33 punktas ir minėta teismo praktika).

38 Nediskriminavimo principas laisvo darbuotojų judėjimo, įsisteigimo teisės, laisvo paslaugų teikimo ir laisvo kapitalo judėjimo srityse įtvirtintas atitinkamai EB 39 straipsnio 2 dalyje, 43, 49 ir 56 straipsniuose (dėl EB 39 straipsnio 2 dalies žr. minėto sprendimo *Lyyski* 34 punktą; dėl EB 49 straipsnio – 2003 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *AMOK*, C-289/02, Rink. p. I-15059, 26 punktą, o dėl EB 43 ir 56 straipsnių – 2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *Cassa di Risparmio di Firenze ir kt.*, C-222/04, Rink. p. I-289, 99 punktą).

39 Kadangi iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė neprieštarauja Sutarties nuostatoms, jos negalima pripažinti prieštaraujančia EB 12 straipsniui.

40 Todėl į pirmąjį ir antrąjį klausimus reikia atsakyti, kad direktyvą, būtent jos 3 straipsnį, ir EB 12 straipsnį reikia aiškinti taip, kad jais nedraudžiama pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba.

Dėl trečiojo prejudicinio klausimo

41 Trečiuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar EB 87 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, yra valstybės pagalba šios valstybės narės kino pramonei.

42 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką kvalifikavimas kaip pagalbos reikalauja, jog būtų įvykdytos visos EB 87 straipsnyje numatytos sąlygos, t. y. pirma, tai turi būti valstybės įsikišimas arba įsikišimas panaudojant valstybinius išteklius, antra, šis įsikišimas turi paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, trečia, juo turi būti suteiktas pranašumas pagalbos gavėjui ir, ketvirta, jis turi iškreipti konkurenciją ar kelti grėsmę, kad ji bus iškreipta (2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Rink. p. I-7747, 74 ir 75 punktai ir minėta teismo praktika).

43 Konkrečiau kalbant, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad tik nauda, suteikta tiesiogiai ar netiesiogiai iš valstybinių išteklių, yra laikoma valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme. Tačiau šioje nuostatoje įtvirtintas skirtumas tarp „valstybės suteiktos pagalbos“ ir „iš valstybinių išteklių“ suteiktos pagalbos nereiškia, kad bet kokia valstybės suteikta nauda, nepaisant to, ar ji finansuojama iš valstybinių išteklių, yra laikoma pagalba; tuo tik siekiama į šią sąvoką įtraukti tiek tiesiogiai valstybės, tiek per tos valstybės paskirtą ar įsteigtą viešąją ar privačią įstaigą suteikiamą naudą (2001 m. kovo 13 d. Sprendimo *PreussenElektra*, C-379/98, Rink. p. I- 2099, 58 punktas ir minėta teismo praktika).

44 Tai nereiškia, kad nauda, kurią teikia pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė šios šalies kino pramonei, yra tiesiogiai valstybės ar per tos valstybės paskirtą ar įsteigtą viešąją ar privačią įstaigą suteikta nauda.

45 Iš tikrųjų tokia nauda atsiranda iš bendro reglamentavimo, nustatančio televizijos transliuotojams, nepaisant to, ar jie yra visuomeniniai, ar privatūs, pareigą dalį savo veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos kino ir televizijos filmų finansavimui.

46 Be to, kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė taikoma visuomeniniams televizijos transliuotojams, neatrodo, kad su tuo susijusi nauda priklauso nuo viešosios valdžios institucijų vykdomos tokių transliuotojų kontrolės ar nurodymų, kuriuos šios institucijos teikia tokiems transliuotojams (pagal analogiją žr. 1988 m. vasario 2 d. Sprendimo *Kwekerij van der Kooy ir kt. prieš Komisiją*, 67/85, 68/85 ir 70/85, Rink. p. 219, 37 punktą).

47 Todėl į trečiąjį prejudicinį klausimą reikia atsakyti, kad EB 87 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, nėra valstybės pagalba šios valstybės narės kino pramonei.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvą 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo, iš dalies pakeistą 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB, būtent jos 3 straipsnį, ir EB 12 straipsnį reikia aiškinti taip, kad jais nedraudžiama pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba.**

2. **EB 87 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pagrindinėje byloje nagrinėjama valstybės narės priimta priemonė, įpareigojanti televizijos transliuotojus 5 % ankstesnių metų veiklos pajamų skirti išankstiniam Europos pilnametražių ir trumpametražių kino ir televizijos filmų finansavimui, o 60 % iš šių 5 % – filmams bet kuria oficialiąja šios valstybės narės kalba, nėra valstybės pagalba šios valstybės narės kino pramonei.**

Parašai.